

בימים האלה שסופרים "ספירת העומר", האם מותר להסתפר או לשמוע מוזיקה?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

ימי ספירת העומר, בהם אנו נמצאים, חל בהם אבל לאומי על אותם עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא, שנפטרו בקיצור ימים ושנים. לכן אנו מחמירין על עצמנו ונוהגים דיני אבלות כגון: שלא מתחננים ולא שומעים מוזיקה וכן אין מסתפרין, עד היום שבו פסקו מלמות, שהוא ל"ג בעומר [הספרדים מחמירים עד ל"ד בעומר לעניין נישואין ותספורת].

אולם אם יש סעודת מצווה כגון ברית מילה או בר-מצווה שהוא היום בו מלאו לנער יג' שנה, מותר להשמיע מוזיקה. לעניין תספורת הראש וכן גילוח הזקן יש להחמיר לגברים שלא לגלחו כלל. אולם נשים מותרות בתספורת וכן לילדים קטנים, אין איסור. אדם, שמוכרח להתגלח, מכל סיבה שהיא, מוטב, שיתגלח בערב שבת לכבוד השבת.

מְצִיחַ יְשׁוּעוֹת

להלן סיפור מופלא ביותר, שהתרחש באמריקה, שהסעיר בזמנו את היהדות החרדית בניו יורק. שיש בו כדי ללמדנו, כיצד הקב"ה כאשר מבקש להושיע את האדם, מגלגל הוא מעשה, שבראייה ראשונית ייתכן, יחשוב, האדם כי הדבר לרעתו. אולם בסיכומו של מעשה, ניתן ללמוד, כי כל מאן דעביד רחמנא- לטב עביד.

הסיפור התרחש בביתו של הרב החסיד ר' משה דייקמן, נשיא ישיבת סלונים באמריקה, שהיה עשיר גדול, ובעל צדקה מפורסם, והמרתף שבביתו שימש כבית מסחר לתכשיטים, שממנו יצאה סחורה ללקוחות רבים.

יום אחד מגיעה לביתו משלחת מטעם העירייה שהחליטה לבדוק את תקינות המבנה, על כל חלקיו. אף פעם לא באו, לא התעניינו, לא בדקו, כלום. פתאום עכשיו החליטו להגיע. חברי המשלחת עברו מקומה לקומה, מחדר לחדר, והכל נמצא תקין. לא נמצאה חריגה מהתקנות המוניציפאליות. רק פריט אחד הוגדר כ'לא תקין', והוא, הסולם, שירד מהקומה העליונה למרתף, שלא היה מונח על הקיר בצורה משופעת, כפי שהיה צריך להיות, כדרכו של סולם. בין שתי הקומות היו גם מדרגות, וסולם זה שימש בעצם כמדרגות חירום.

המשלחת השאירה בביתו של הרב דייקמן הוראה חד משמעית ודחופה: לדאוג במיידית כי הסולם יוצב בשיפוע. בעל הבית התפלל מאוד על עצם הביקור, ויותר מזה על מה ולמה החליטו לציין את ה'חריגה' הזו בסולם. הרי מעולם לא שמענו שמקפידים על פרט שולי שכזה. והמפליא מכל, שהמבקרים הודיעו לו חד משמעית, כי עוד עשרים וארבע שעות לאחר מכן יבואו לביקורת נוספת, כדי לבדוק האם ההוראה בוצעה כראוי, מה שמוכיח ללא כל ספק על החומרה שהם מייחסים לעניין. הרי במקומות עבודה רבים מונחים הסולמות בצורה זו, ואיש אינו מעיר להם על כך. אבל, הוראה זו הוראה ובלית ברירה עוד באותו יום הזמין הרב דייקמן בעל-מלאכה שעקר את הסולם ממקומו והציבו מחדש, כהוראת המשלחת העירונית.

בבוקר המחרת מתדפקים בביתו שני אנשים ומבקשים לרכוש סחורה. הרב דייקמן יורד עימם למרתף, ואז מתרחש אירוע בלתי צפוי. תוך דקות ספורות השניים משתלטים במהירות על בעל הבית, שהיה כבר בגיל מבוגר מאוד, כופתים את ידיו, משכיבים אותו על הארץ. שודדים סחורה בשווי מאות אלפי דולר, ונמלטים במהירות מהמקום, תוך ניתוק כל כבלי הטלפון, ונעילת כל דלתות היציאה והמדרגות האחרות.

הרב דייקמן מנסה להשתחרר מהכבלים הכופתים את ידיו, ואינו מצליח. בקושי-בקושי הצליח לקום על רגליו, וכיוון שהשודדים נעלו את הדלת הראשית של המרתף מבחוץ, נבצר ממנו לצאת משם, והוא ניסה לחפש דרך אחרת. לפתע, נזכר ב... סולם. מעודו לא הוצרך ליציאת החירום הזו, שכמעט ונשכחה מלבו. הוא משרך את דרכו לעבר המקום שבו מוצב הסולם, ורק אז הוא מבין את הגילוי-פנים והחסד הגדול שעשה עימו השי"ת בכך ששיגר אליו, אתמול, את המשלחת העירונית, שיצאה מהמרתף עם ההוראה התמוהה בעניינו של הסולם...

אם הסולם היה עדיין במצב כפי שהיה מונח עד אתמול שלשום, לא הייתה באפשרותו של ר' דייקמן לטפס עליו, ולצאת מהמרתף החוצה, כיוון שידיו היו כפותות, וכשהסולם הוא ישר, צריך המטפס לאחוז בו בשתי ידיו, כדי שלא ייפול אחורנית. העובדה שהסולם היה מונח עתה בשיפוע, אפשרה לו לטפס עליו למרות ידיו הכפותות, וזאת על ידי הישענו עם כל גופו על הסולם. אחרת, היה יכול לשכב שם במשך כמה ימים, ואיש לא היה יודע היכן הוא. ומי היה יודע, מה היה קורה עימו...

<p>מְנוּיִים: לקבלת העלון חנם ב- email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com</p>	<p>הַקְדָּשֵׁת הָעֵלוֹן נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805</p>	<p>לְשִׁאלוֹת בְּהִלְכָה: נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל" 054-7646633</p>
---	---	---

הגאון רבי יעקב ישראל עמדין המכונה יעב"ץ: נולד נולד באלטונה (גרמניה) בשנת ה'תנ"ח (1698). עד גיל 17 למד עם אביו. **גאון בפשט ובקבלה. איש שהאמת הייתה נר לרגליו. שקדן מופלא.** בגיל 21 נאלץ לעזוב לאמסטרדם שבהולנד (בעקבות פולמוס חריף ביותר כשהגיע לידו אחד הקמעות של ר' יהונתן אייבשיץ ובעקבותו חשד כי הוא שבתאי ולכן יצא נגדו בגלוי).

בשנת ה'תפ"ח (1728) החל לכהן כרב בעיר הנמל אמדן (גרמניה) ועל שמה קיבל את הכינוי "עמדין". לאחר ארבע שנים התפטר ובדרך הלצה אמר: 'ברוך שלא עשני אב"ד (עבד)'. בשו"ב לאלטונה בשנת ה'תקי"ב (1752) אשתו ובנו (צבי) נפטרו. סירב להתפרנס מהרבנות ולכן פתח בית דפוס עברי, שלח ידו במסחר, וסירב לכהן ברבנות עד סוף ימיו. נפטר ב-ל' ניסן ה'תקל"ו (1776). חי כ-78 שנים. ציונו בגרמניה.

אביו: ר' צבי הירש אשכנזי (ה"חכם צבי"). **אמו:** מרת שרה רבקה.

נשותיו: בתו של ר' מרדכי כץ (זווג ראשון), בת אחיו ר' אפרים (זווג שני).

בניו: ר' אריה יהודה, ר' מאיר, ר' משולם זלמן ור' צבי.

מרבנותיו: ר' צבי (אביו), ר' מרדכי כץ.

מספריו: חיבר למעלה מארבעים ספרים בכל מקצועות התורה: **בית יעקב- סידור תפילה ילחם שמים- פירוש על המשנה מגילת ספר מור וקציעה- פירוש על שו"ע אורח חיים מטפחת ספרים- על הזוהר עמודי שמים- סידור עץ עבות שאילת יעב"ץ- שו"ת תורת הקנאות יציצים ופרחים- בענייני קבלה.**

על שקידתו המופלאה של הרב מסופר, שפעם בא אדם אחד לשוחח עמו, והשעה הייתה קרובה לעשר בבוקר. אמר לו השמש: "תדע לך שהרב לא מקבל עכשיו קהל עד אחר הצהריים". המתין היהודי לשעת קבלת הקהל, והנה הוא רואה שבשעה עשר פתח השמש את דלת הרב ואמר לרב: "השעה עשר", וסגר את הדלת. לאחר רבע שעה שוב פתח השמש את הדלת ואמר לרב: "השעה עשר ורבע", וכך כל רבע שעה. תמה היהודי על הדבר הזה מאד, ושאל את השמש: 'מה פשר מעשיו?' ענה לו השמש: "אני מודיע לרב בכל רבע שעה שחלפה עוד רבע שעה, והרב מיד מתגבר בצורה יותר חזקה ללמוד תורה, מפני שנזכר שעוד רבע שעה מחייב עברו, והוא מתקרב ליום המיתה, שבו יצטרך לתת דין וחשבון על כל זמן שעבר מחייו".

החליט היהודי, שבפעם הבאה שיפתח השמש את דלת הרב, מיד הוא יחמוק ויכנס פנימה אל הרב. ומחשבה למעשה, ברגע שפתח השמש שוב את דלתו של הרב, חמק היהודי ונכנס לחדר. השמש, בלית ברירה לא אמר לו כלום, היות שלא רצה לעורר מהומה, ולכן נאלץ לסגור את הדלת, בעוד היהודי נמצא שם.

ישב היהודי בחדרו של הרב, אך הרב היה שקוע בלימודו ולא הבחין כלל באורח. והנה ראה האורח, שהרב קם ממקומו כדי לקחת ספר מהספרייה, והחליט לעמוד באמצע דרכו של הרב, ואז מן הסתם הרב יבחין בו וידבר עמו. כך עשה. הרב אכן הבחין באותו יהודי, הנמצא מולו, אך כשביקש היהודי לדבר עמו, החזיק הרב בזקנו והרימו כלפי מעלה, ולא דיבר כלום.

כאשר ראה, שהרב אינו מעוניין לשוחח עימו, יצא מחדרו ופנה אל השמש וסיפר לו, את מה שהתרחש ושאל: "מה רמז הרב בזה שהרים את זקנו כלפי מעלה?". ענה לו השמש: הרב רמז לך: "תראה, הזקן שלי כבר לבן, וזה סימן מהקדוש ברוך הוא, שאני כבר מתחיל להזקין וימיי כצל עובר, עוד מעט אצטרך להיקרא לבית דין של מעלה לתת דין וחשבון. ולכן עליי לנצל כל רגע פנוי ללימוד התורה הקדושה", לכן הרים הרב את זקנו כלפי מעלה ולא ענה לך.

עד כמה עלינו להיזהר, לבל ניכנס לסלע המחלוקת בין גדולי התורה, לבל נינזק. על כך יעיד הסיפור המופלא הבא: כידוע, חשד הרב בגאון ר' יהונתן אייבשיץ זצ"ל כי חלילה הנו מכת השבתאים, לאחר שהגיע לידו קמע לילולת שכתבו הגאון, לאחר שפתח ועיין בו, וראה בו חלילה סימני מינות. הוא כתב לר' אריה ליב באמסטרדם, לר' יעקב יהושע בפרנקפורט, לר' שמואל הלמן ולר' נחמיה ריישר על אודות הקמעות. כולם הסכימו, כי ר' יהונתן מכת השבתאים ואינו ראוי לשבת על כיסא הרבנות.

לר' יהונתן אייבשיץ זצ"ל, היה בן אשר לא נהג כראוי, וסטה מדרך הישר. והנה, לאחר שנים לאחר הסתלקותו, נתגלה רבי יהונתן לבנו בהקץ והזהירו שישבו בתשובה, ואכן, בסיכומו של עניין, בנו שמע אליו ושב בתשובה שלמה. הבן בראותו את אביו שאל: "אבא, היכן היית עד עתה? מפני מה לא נגלית אליי קודם לכן, ורק כעת, לאחר כמה שנים, נגלית אליי?". ענה לו ר' יהונתן, שהיה לו דין ודברים ממושך עם הרה"ק רבי יעקב עמדין, שכידוע היה בר פלוגתא גדול שלי, ועם הרה"ק בעל 'פני יהושע', ר' שמואל הלמן ור' נחמיה ריישר שאחזו כשיטתו של רבי יעקב עמדין.

"כאשר טענתי", הוסיף רבי יהונתן אייבשיץ לבנו, "בבית דין של מעלה ושאלתי: 'מדוע אין בית-דין של מעלה בא חשבון עם אותם רבנים?' השיבוני שלא יכולים לפעול כנגדם מאומה, מאחר שכל כוננתם הייתה לשם שמים בלבד. אולם דע לך בני, כי כל האחרים, אלו שהשתתפו במחלוקת שלא לשם שמים, ירדו לאבדון, ולשאל תחתית".

להלן סיפור מופלא, המראה לנו בעליל מהי משמעות של מילה שלא במקום, ואילו קצת תשומת לב ורגישות לאחר יכולים לשנות את חייו של אדם: ביום הראשון, בשנת הלימודים החמישית, בכיתה אחת, בבית ספר אחד, נכנסה המורה, גברת טומפקינס, לכיתה, ומבלי משים, בברכה את תלמידיה, ואמרה להם: "שלום תלמידים, ברוכים תהיו בכתה, דעו לכם, כי אתם כולכם ילדיי, וכך אתייחס אליכם".

בשורה הראשונה, בספסל שבדיוק ממולה, ישב לו ילד שונה מכולם. בגדיו לא היו כה נקיים, וגם קצת מקומטים, ונעליו מרופטות במקצת. שמו היה טדי ארקוויסט. אליו היא לא התייחסה כשווה בין שווים. לאחר שחזרו הילדים מחופשה ארוכה, בדקה להם את עבודתם. לכולם כתבה הערות נפלאות. אולם רק לאחד, לטדי, כתבה במחברתו בעט אדום: "טעות". בסיום נתנה ציון נכשל. מאותו יום, בכל עת שלימדה בכיתה, את טדי היא כמעט ולא שיתפה.

כאשר הייתה המורה צריכה לכתוב גיליונות הערכה, ולרשום המלצות להמשך השנה, לקחה את הגיליונות מהשנים שעברו, לעיון. כשהגיעה לגיליון של טדי ראתה: **המורה בשנה הראשונה**, כך כתבה: "טדי הוא ילד מבריק וחכם, חבר של כולם, יודע כמעט כל דבר בעולם, ערני, מתעניין, ושואל שאלות, משתתף בכתה בכל נושא ושיחה. הישגיו בלימודים, הם מעבר למצופה, וציוניו לעילה ולעילה- **הוא חלומה של כל מורה**". הנידה גברת טומפקינס בראשה בפליאה, והמשיכה.

המורה בשנה השנייה כך רשמה: "טדי הוא ילד נבון. הוא מבין היטב את החומר הנלמד בכתה. הוא מוטרד ממחלתה של אימו, ומידי פעם כאילו ישנו אך איננו, אך עם זאת, הוא משתדל, שלא להחמיץ לימודים. הישגיו בלימודים טובים מאד וציוניו משביעים רצון". **המורה בשנה השלישית**, כתבה בגיליון ההערכה את אלו הדברים: "טדי, מאד חולמני בכיתה. **מותה של אימו, היה לו חוויה קשה ביותר, והוא טרם הצליח להתאושש ממנה**, אך עם זאת, הוא משתדל ללמוד כמיטב יכולתו. הוא לא משתתף בשיעורים, ואינו יוצר קשר עם חברים. הישגיו בלימודים די דלים, וציוניו לא כל כך טובים".

המורה בשנה הרביעית כתבה: "טדי הוא ילד מוזר, הוא יושב בכיתה ובעצם, מלבד לתפוס מקום שם, הוא אינו עושה דבר. מחברותיו מקושקות למדי, ילקוטו אף פעם אינו מסודר. את שיעוריו הוא כמעט לא מכין, ולפי הבחנתה, אין לו חברים. הישגיו בלימודים דלים, וציוניו נמוכים. **ספק אם יוכל לקבל את תעודת הגמר בתום לימודיו**".

הבינה עתה, המורה גברת טומפקינס שבעצם היא טעתה, והחליטה, שמאותו היום אין היא רוצה עוד ללמד. **רוצה היא רק לחנך, להדריך ולהקנות ערכים**. ומאותו היום בכל יום בכיתה, ניגשה אל טדי הביטה במחברתו, העירה לו בשקט, ותיקנה את שגיאותיו, ואם היה צריך, גם ביקשה ממנו להישאר איתה מעט, להסביר לו שוב, עוד פעם אחת. כך סייעה לו בכל הזדמנות ותמכה בו, מתוך אמונה כי כך יצליח.

סוף השנה הגיע, טדי די הצליח להתקדם, ובעצם, הוא אף נקרא לבמה לקבלת תעודה מיוחדת, **כי סיים הוא שלישי, מכל השכבה**. אחרי מספר ימים, קיבלה מכתב ובו כתוב: "תודה על כל העזרה. היית לי מורה נפלאה". על החתום: טדי ארקוויסט.

אחרי שלוש שנים, בסוף הלימודים בבית הספר, **טדי קיבל תעודת הוקרה והצטיינות יתרה על הישגיו המרשימים בתקופת הלימודים**. המורה קיבלה עוד מכתב, ובו נאמר: "תודה לך מורתי על התמיכה והעידוד שנתת לי". על החתום: טדי ארקוויסט.

אחרי ארבע שנים נוספות, שוב קיבלה המורה, גברת טומפקינס, מכתב- ובו מספר לה התלמיד על לימודיו בתיכון, **וכיצד הצליח שוב לסיים ראשון**, ושוב כתב לה: "לא הייתה לי עדיין מורה כמוך". על החתום היה טדי ארקוויסט.

חלפו עוד ארבע שנים נוספות, ועוד מכתב מגיע, והפעם מהקולג'. **ופעם נוספת למדה המורה, כי טדי כרגיל הצטיין, וזכה במלגת לימודים**, ושוב הוסיף, כי מורה כמוה, לא הייתה לו.

עוד ארבע שנים, עברו. המכתב, שהגיע, היה במעטפה שנשלחה מהאוניברסיטה, ובמכתב נכתב: "מורים רבים לימדוני עם השנים, הביאוני להישגיי הנאים, גם אם הפעם, התחרות הייתה קשה, כי היו כאן הרבה תלמידים מצטיינים, **ולא נורא אם הפעם סיימתי רק שני**, אך רוצה אני להגיד לך זאת, כי מורה כמוך לא הייתה לי עוד, ונראה, שגם לא תוכל כמוך להיות. תודה לך, מורתי, על האמון שנתת בי, ועל המאמצים שהשקעת בי והראית לי את הדרך להצליח. והחתימה הפעם הייתה ארוכה מתמיד, כתוב בה: **דוקטור תיאודור ארקוויסט**".

מחתה המורה גברת טומפקינס דמעה, והפעם כתבה לו תשובה: "**לא, לא, לא**, התודה היא לך, על הזכות, שנתת לי להיות מורתך, שפקחת את עיניי והראית לי כי עם מעט אהבה, וקצת השקעה, התמורה היא גדולה, וניתן לשנות את נפש האדם, ואתה הוא זה ששינית את נפשי, והפכת אותי מלהיות סתם מורה, למחנכת".

כְּשֶׁם שֶׁהַנְּדָר דּוֹרֵק כִּל הַיּוֹם אֶל שְׁהַי אֶל, כֶּק הַלְּאֵס דּוֹרֵק כִּל הַיּוֹם אֶל זְאֻאֵיּוֹת כֶּק
הַחֲחֻק אֶלְאֵל, אֵס אֶל יֶהֱר- אֶלְאֵל הַיֶּהֱרֵס אֶל הַיֶּהֱרֵס- ה' יֶשְׁרָאֵל אֶסְאֵל

הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל
יצחק ששון בן אסתר ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
אורי בן מרים ז"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל

הרב אטון שבתי בן אסתיא זצ"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
אביבה בת איירין ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל

לע"נ
תנצב"ה

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
שמואל בן רבקה ז"ל
משה בן רוצה ז"ל
אינס בת מאירה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
עמרם בן חנה ז"ל
נעמי בת נתון ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
כל נשמות עם ישראל